

„Útadat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem!” (Zsolt 25,4)

Sínek, kereszteződések, váltók, amelyek új utakra terelik a vonatot. Úton való lét. De nem mindegy, hogy merre. Eszünkbe juthat egy-egy kellemes nyaralás, vagy gyermekkori emlék. Bevillanhat a készülődés izgalma, az indulás előtti percek, amikor keresgéljük a megfelelő vágányt, kutatjuk a társainkat. Búcsúzunk. Indulni kell. A legrövidebb út is nyomokat hagy az emberben, és az otthon maradtak is számtalan dolgon mennek

keresztül akár egyetlen nap alatt, míg mi távol vagyunk...

Ahogy a sínek keresztezik egymást, a mi életünk is keresztezi másokét. Egy darabig egyfelé megyünk, majd valamelyikünk talán elkanyarodik, és soha többé nem találkozunk. Addig azonban, amíg együtt voltunk, meggazdagítottuk egymás életét, és ez így van jól.

Vannak utazók, akik nem is keresnek egy konkrét célt, csak élvezik az úton való létet. A helyzettől függően változtatják terveiket, újabb jegyeket váltanak, hol erre mennek, hogy arra. Mások pontosan tudják, hogy hová akarnak megérkezni. Boldog az az ember, akik egy hosszú út után időben, elégedetten kiszáll és megérkezik. Az élet, olyan mint egy nagy vonatozás. Mi hol tartunk ezen az úton?

Izráel nép ugyan nem ismerte a vonatot, síneket és állomásokat, de annál többet tudott arról, hogy mit jelent úton lenni, néha megtorpanni, vargabetűket, kitérőket tenni más istenek, vallások felé kacsintgatva, majd meglátni a célt, és megérkezni. Izráel népének élete egy hatalmas vándorút. Attól a perctől kezdve, hogy Isten először megszólította Ábrahámot. Az ősatyák vándorlása Egyiptom földjén ért véget, majd folytatódott Mózes idején a pusztában, az Ígéret földje felé. Nem feledkezhetünk meg az asszír, majd babiloni fogságba menetelők tömegéről. A kínnal teli 70 esztendőről, amelyet idegen földön töltöttek távol gyökereiktől, őseiktől, és legfőképp a templomtól, amely hitük szerint Isten lakóhelye!

De eszünkbe kell jusson annak a fiatal párnak az útja is, amely egykor a népszámlálás miatt Betlehembe ment, majd nem sokkal később gyermekével együtt Egyiptomba menekült, hogy onnan Názáretbe térjen haza. Magunk előtt láthatjuk Jézust is, aki tanítványaival rótt a poros utakat, gyógyított, és tanított Isten országáról, majd ment fogolyként a főpap és Pilátus elé. Vállalta az utat a Golgotára miattunk. Ő volt az, aki 3 nappal később kilépett a sírból, aki az Emmausi tanítványok mellé szegődött az úton, hogy azok megérthessék, hogy valóban Ő az egyetlen Út a számukra, vagyis az Igazság, és az Élet! A Szentlélek kitöltetése után pedig megértik a tanítványok, és a mindenkori tanítványok is, hogy Isten népének a sorsa nem egyéb, mint a szüntelen vándorlás, Egyházként, és hívőként mentelve a mennyei hon, a végállomás felé.

Úton vagyunk egy életen át. Nem mindegy ki ül a mozdonyban, és hogy milyen útvonalat választunk, ha már tudjuk, hogy merre kell menni. Leugrálunk-e folyton a vonatról, teszünk-e hosszú kerülőket, vagy rászánjuk-e magunkat, hogy megyünk a cél felé, az Úr által kijelölt úton? Elhisszük-e, hogy Ő valóban az Út, miközben annyi más ideológia, vallás és szellemiség mind azt hirdeti, hogy egy hirtelen váltóváltással térjünk át más irányba? Elhisszük-e valóban, hogy az Ő útján valóban kapunk válaszokat, békességet a békétlenség közepette, erőt, amikor megfáradunk, örömet, és vigasztalást, amikor sírunk, feloldozást, amikor minden elítél, gyógyulást, amikor több sebből vérünk akár testileg, akár lelkileg? Eljűk át mi magunk is átélhessük az Istennel való járás csodáját, menjünk együtt, ha úgy adódóik hegyeken és völgyeken keresztül az Ő útján a végső cél, a mennyei dicsőség felé! Ámen.

(Berényiné Csinády Melinda)